

Vergaderjaar 1991–1992

22 675

Vernietiging van de kernenergiewetvergunning van de kerncentrale Dodewaard

Nr. 4

BRIEF VAN DE MINISTERS VAN ECONOMISCHE ZAKEN, VAN VOLKSHUISVESTING, RUIMTELIJKE ORDENING EN MILIEU-BEHEER EN VAN SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 31 augustus 1992

Inleiding

De Afdeling voor de geschillen van bestuur van de Raad van State (verder: de Afdeling) heeft op 29 mei jl. de uit 1988 daterende vergunning van de kernenergiecentrale Dodewaard vernietigd. Over de aldus ontstane situatie heeft op 25 juni jl. overleg plaatsgevonden met de Kamer. Tijdens dat debat is de motie Feenstra c.s. aangenomen (22 675 nr. 3) waarin het kabinet verzocht werd «bij voorkeur snel maar bovenal zorgvuldig te reageren op de uitspraak van de Raad van State». In deze brief wordt, mede namens de Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur, het kabinetsstandpunt over de ontstane situatie uiteen gezet.

1. De inhoud van de vernietigende vergunning uit 1988

1.1. Revisie van de oude vergunningen

In 1968 is door het gemeentebestuur van Dodewaard voor de kernenergiecentrale Dodewaard een vergunning voor oprichting en bedrijf verleend, gebaseerd op de Hinderwet. Bij het in werking treden van de Kernenergiewet in 1970 werd deze vergunning krachtens overgangsrecht geacht te zijn gegeven op basis van laatstgenoemde wet. Na die vergunning is door de jaren heen en tiental wijzigingsvergunningen verleend. Omdat daardoor een weinig overzichtelijk vergunningpakket was ontstaan («lappendeken»), is op aandrang van de overheid in 1987 door de exploitant van de kernenergiecentrale Dodewaard om één vergunning gevraagd waarin al de bestaande vergunningen waren begrepen. Ook de onderliggende documenten zoals het veiligheidsrapport en de beschrijving van de inrichting zijn daarbij, gegeven de gewijzigde situatie, opnieuw geredigeerd. Daarnaast heeft

de exploitant van de kernenergiecentrale Dodewaard om een beperkte wijziging van de vergunning gevraagd om op een andere dan eerder vergunde wijze onderzoek te kunnen doen met plutonium-houdende splijtstofstaafjes (zgn. MOX: Mixed Oxide). Een volgende wijziging behelsde het aantal posities van de splijtstofelementen in de reactor kern. Deze wijziging was nodig om de toegepaste 164 in plaats van 156 posities in de kern te formaliseren.

1.2. De gevolgde procedure

Door het vergunningverlenend gezag werd ten aanzien van de aanvraag geconcludeerd dat door gebruikmaking van de nieuwe vergunning geen groter gevaar, schade of hinder zou kunnen ontstaan dan bij de voorafgaande vergunningen in aanmerking was genomen. Op grond van artikel 17, tweede lid, aanhef en onder d, van de Kernenergiewet betekende dit dat de vergunning zonder de inspraakprocedure van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (Wabm) kon worden verleend. In het verleden zijn trouwens eerder wijzigingen van kernenergiecentrales vergund met toepassing van deze bepaling, zonder dat op ingestelde beroepen vernietiging van de desbetreffende beschikkingen is gevolgd. De vergunning werd vervolgens op 8 januari 1988 door de Ministers van Economische Zaken en van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer en de Staatssecretarissen van Sociale Zaken en Werkgelegenheid en van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur verleend.

2. De inhoud van de uitspraak van de Afdeling

De uitspraak van de Afdeling houdt in dat bij de totstandkoming van de onderhavige beschikking ten onrechte niet de procedure van Hoofdstuk 3 van de Wabm (inspraak-procedure) is gevolgd. De Afdeling is van mening dat de overheid onvoldoende grond had voor haar oordeel dat voldaan is aan het criterium van artikel 17, tweede lid, aanhef en onder d, van de Kernenergiewet. Kort samengevat worden hiervoor door de Afdeling de volgende argumenten gehanteerd:

- De gewijzigde inzichten met betrekking tot een veilige bedrijfsvoering maken dat het niet onwaarschijnlijk mag worden geacht dat deze in 1968 nog niet, maar thans wel bekende aspecten, een groter gevaar, schade of hinder kunnen veroorzaken dan bij de vergunningverlening van 1968 in de toenmalige beoordeling konden worden betrokken.
- De bestreden beschikking voorziet ook in een wijziging in het gebruik van de inrichting (het anders gebruiken van MOX-splijtstofstaafjes en de 164 posities in de kern) waarvan niet in afdoende mate is vastgesteld dat kon worden uitgesloten dat deze geen nadelige invloed heeft op de mate van gevaar schade of hinder.*
- De Afdeling acht het bezwaarlijk dat, juist nu een algehele herziening van de vergunning aan de orde was, inspraak achterwege is gebleven.

3. De ontstane situatie

3.1. Waardering

Vooropgesteld moet worden dat het kabinet de vernietiging van een vergunning, zeker als het gaat om een kernenergiecentrale, als een bijzonder ernstige zaak ziet. Vooral omdat de kritiek van de Afdeling zich richt op de handelwijze van het vergunningverlenend gezag, zal de overheid nu zeer zorgvuldig moeten handelen. Wanneer er sprake is van ontoelaatbare veiligheidsrisico's, kan gedogen niet in aanmerking genomen worden.

* De zowel in het ambtsbericht van de Adviseur Beroepen Milieubeheer als in de uitspraak van de Afdeling vermelde vergroting van de opslag van staven buiten de kern berust op een misverstand. De opslag van 195 elementen was namelijk al eerder vergund (KB 31-12-1987, nr. 1) en was met de vernietigde beschikking niet gewijzigd.

Als gevolg van de uitspraak van de Afdeling en gelet op de eerder vermelde motie Feenstra c.s., dienen de ondergetekenden de nu ontstane situatie nader te bezien en af te wegen. In deze afweging speelt vooral een rol de vraag of de veiligheid in het geding is, in welke mate er sprake is van wetsovertreding en welk optreden redelijkerwijs het gevolg zou moeten zijn. Deze afweging zal tevens gebaseerd worden op het beleidskader inzake het gedogen van milieu-overtredingen, zoals dat op 10 oktober 1991 aan de Kamer is toegezonden (22 343 nr. 2). In dat kader wordt gedogen expliciet tot die situaties beperkt waarin redelijkerwijs geen andere oplossing mogelijk is.

3.2. De huidige vergunningssituatie

Door de vernietiging valt de exploitant van de kernenergiecentrale Dodewaard terug op de vergunning uit 1968, aangevuld met alle wijzigingen die tot 1988 zijn aangebracht (zie ondermeer de beschikking van de Voorzitter van de Afdeling voor de geschillen van bestuur van de Raad van State d.d. 26 september 1991, nr. B05 91 0561 (Urenco). Deze vergunningen dekken echter de kernenergiecentrale in zijn huidige constellatie niet meer geheel.

Door de vernietiging zijn overigens ook verschillende belangrijke en noodzakelijke vergunningsvoorschriften van 1988 en daarna weggefallen. Dit betreft onder meer het onlangs aan de vergunning verbonden uitgebreide pakket met voorschriften over conventionele hinderaspecten en de verplichting tot het voldoen aan de door de overheid geformaliseerde nucleaire veiligheidsregels alsmede aan periodieke veiligheidsevaluaties. Al met al valt de centrale thans in meerdere opzichten buiten het domein van de bestaande, tot 1988 verleende, vergunningen en is er derhalve sprake van overtreding van de Kernenergiewet.

3.3. De verschillen nader beschouwd

In de eerste plaats is de vraag van belang op welke punten de huidige situatie niet door de oude vergunningen gedekt wordt en vervolgens hoe die verschillen gewaardeerd dienen te worden.

Daarbij dient de veiligheid het leidende principe te zijn. Bij de beschouwing zijn de volgende zaken van belang.

- a. het aantal posities in de kern;
- b. het onderzoek met MOX-splijstofstaafjes;
- c. het veiligheidsrapport en de beschrijving van de installatie.

ad a Het aantal posities in de kern.

Thans is er vergunning voor het plaatsen van 156 splijstofelementen in de kern, terwijl er zich feitelijk 164 in bevinden. Naar een eerder oordeel van de Afdeling (K.B. 31-12-1987, nr. 1) waren, op grond van een op haar verzoek verkregen opinie van onafhankelijke deskundigen, geen veiligheidsoverwegingen in het geding (zie bijlage 1). Integendeel, ter toelichting kan hierbij worden opgemerkt dat de veiligheid er juist mee gediend is om, bij gelijkblijvend vermogen, de in de kern opgewekte energie (warmte) te verdelen over meer (164) in plaats van minder (156) elementen. De warmtebelasting per element is in het eerste, huidige geval minder dan in het tweede geval. Continuering van de huidige 164 elementen is dan ook uitdrukkelijk in het belang van de veiligheid.

ad b De MOX-splijstofstaafjes.

De Dodewaard-reactor is een beproevingsreactor, vooral waar het de splijstofcyclus betreft. Om die reden heeft vanaf 1972 (met vergunning)

onderzoek met MOX-splijstofstaafjes plaatsgevonden. In 1987 verzocht de exploitant van de kernenergiecentrale Dodewaard de wijze van onderzoek, bij ongeveer gelijkblijvende hoeveelheden, te mogen veranderen, hetgeen in de vernietigde beschikking werd vergund. Dit onderzoek, alsmede de gevraagde wijziging, heeft weliswaar geen effect op de veiligheid van de centrale, maar was ook niet gericht op het verbeteren daarvan.

ad c Het veiligheidsrapport en de beschrijving van de installatie.

In deze stukken wordt de installatie beschreven alsmede de wijze waarop deze bedreven wordt en hoe de verschillende veiligheidssystemen zich (dienen te) gedragen in storings- en ongevalscondities. Daarbij gaat het om een pakket van analyses en beschrijvingen, die door zowel de exploitant maar zeker ook door de toezichthoudende autoriteiten als kader wordt gehanteerd. Het veiligheidsrapport dat onderdeel uitmaakt van de vergunning uit 1988 was vooral gebaseerd op het oude veiligheidsrapport uit 1968. Wel waren de aanpassingen van de installatie sindsdien verdisconteerd in het rapport uit 1988. Daarbij ging het om een meervoud van veelal kleinere wijzigingen, die vrijwel altijd veiligheidsverhogend uitwerkten en daarom ook door de toezichthoudende autoriteiten waren aanvaard dan wel aanbevolen. De Afdeling meent echter dat het veiligheidsrapport uit 1988 niet voldoet aan de eisen die daaraan gesteld moeten worden, met name omdat de jongste inzichten omtrent de veiligheid daarin onvoldoende waren verwerkt.

Een volledig herstel van de centrale naar de vóór 1988 van toepassing zijnde situatie, waarbij conform de uitspraak van de Afdeling teruggevallen zou worden op de geldende vergunningen, is anno 1992 praktisch niet meer mogelijk en zelfs onwenselijk.

Verschillende in de vernietigde beschikking vergunde aanpassingen ter verbetering van de veiligheid, vormen inmiddels een integraal onderdeel van de installatie.

4. De veiligheid

4.1. De veiligheid van de centrale

Zoals in 3.3 reeds gesteld, dient de veiligheid bij de waardering van de punten waarop de huidige situatie niet wordt gedekt door de oude vergunningen, het leidende principe te zijn.

Hoewel, zoals de Afdeling heeft geconcludeerd, in het veiligheidsrapport uit 1988 een integrale veiligheidsbeoordeling in het licht van moderne inzichten in belangrijke mate ontbreekt, is de veiligheid van de kernenergiecentrale Dodewaard in de afgelopen jaren regelmatig onderwerp van nadere evaluatie en analyse geweest met daarna verbeteringen van de veiligheid. Uiteraard hebben de ongevallen in Harrisburg en Tsjernobyl geleid tot extra onderzoek. Zo is bijvoorbeeld, op verzoek van de overheid, de kernenergiecentrale Dodewaard onderzocht door een Operational Safety Review Team (OSART) van de IAEA. Daarnaast vond, met gebruikmaking van nieuwe evaluatie- en analysetechnieken onderzoek plaats naar mogelijke verdere verbeteringen. Op grond van al deze veiligheidsoverwegingen en ter optimalisering van de bedrijfsvoering zijn in de loop der tijd verschillende verbeteringen aangebracht, zowel in de vorm van hardware (componenten e.d.) als in de vorm van software (procedures, organisatie, opleiding personeel).

Het veiligheidsbeleid en de implementatie daarvan is een dynamisch proces, dat zich ontwikkelt met het voortschrijdend inzicht in nationaal en internationaal verband. De Kamer is hierover de laatste jaren regel-

matig geïnformeerd. In bijlage 2 is een overzicht opgenomen van de belangrijkste stukken die over reactorveiligheid inzake de kernenergiecentrale Dodewaard zijn overgelegd.

4.2. De nieuwe veiligheidsontwikkelingen

Met de nieuwe analysetechnieken van de Probabilistic Safety Analysis (PSA) is thans ook een begin gemaakt om de veiligheid op een kwantitatieve wijze integraal in beeld te brengen. Over de tussentijdse uitkomsten van de lopende PSA-studies voor de kernenergiecentrales Dodewaard en Borssele is de Kamer bij brief d.d. 9 juni 1992 nog geïnformeerd (16 226, nr. 12).

In die brief wordt als voorlopige conclusie vermeld dat «... de berekende kansen op ernstige kernbeschadigingen in vergelijking met andere westerse reactoren niet ongunstig te noemen (zijn)» en dat «de verwachting dat beide centrales daarmee binnen het maximaal toelaatbaar individueel risiconiveau voor grote ongevallen (...) blijven, hierdoor (wordt) versterkt». Uit de genoemde brief blijkt evenzeer dat de volledige PSA-studies nog niet zijn afgerond en met betrekking tot de kernenergiecentrale Dodewaard niet voor eind 1993 tot afrondende conclusies zullen kunnen leiden. Gelijktijdig en niet geheel los van de eerdergenoemde PSA-studies, is ook de periodieke herevaluatie van de veiligheid integraal aan de orde gesteld. In de vernietigde vergunning van 1988 was een dergelijke herevaluatie van de bedrijfsvoering via een vergunningsvoorschrift als verplichting opgelegd. Begin 1992 werd die vergunning uit 1988 opnieuw gewijzigd door de herevaluatie van het ontwerp in een aanvullend vergunningsvoorschrift verplicht te stellen, alsmede het volgen van in Nederland recent vastgestelde nucleaire veiligheidsregels. Op grond van de uitkomsten van de evaluatie is de exploitant eveneens verplicht voorstellen tot maatregelen ter verbetering van de veiligheid ter goedkeuring aan de overheid voor te leggen. Deze evaluatie dient ook als basis voor de verdergaande veiligheidsaanpassingen, zo daar aanleiding toe bestaat.

De exploitant van de kernenergiecentrale Dodewaard heeft hiervoor inmiddels de nodige voorbereidingen getroffen. Het vastleggen van al deze ontwikkelingen in een nieuwe beschrijving van de installatie en een nieuw veiligheidsrapport is enerzijds van groot belang; anderzijds zij opgemerkt dat dat een kwestie is waar de nodige tijd mee gemoeid zal zijn. Dat gehele proces dient met het oog op de veiligheid voortgang te vinden.

5. Stilleggen of gedogen?

Vanuit de bovenbeschreven situatie, waarbij het terugvallen op de oude vergunningen praktisch niet mogelijk en qua veiligheid onwenselijk is, is de vraag of de centrale in afwachting van een nieuwe vergunning met een nieuw veiligheidsrapport moet worden stilgelegd dan wel dat continuering van de bedrijfsvoering kan worden gedoogd.

Allereerst kan worden vastgesteld dat er sprake is van overtreding van de Kernenergiewet en dat ondergetekenden op grond van artikel 25 van de Kernenergiewet tot sluiting van de inrichting zouden kunnen bevelen. Vervolgens moet echter worden afgewogen of deze stillegging van de kernenergiecentrale Dodewaard redelijkerwijs van de vergunninghouder kan worden gevraagd, waarbij de volgende overwegingen van belang zijn:

- de voorlopige conclusies die het kabinet uit de tussentijdse resultaten van de PSA-studies heeft getrokken geven geen aanleiding tot de veronderstelling dat de veiligheid van de centrale niet zou voldoen aan de criteria die in het risicobeleid zijn gesteld;
- de verschillen tussen de feitelijke en de formeel vergunde situatie betreffen praktisch steeds aspecten die geen of alleen maar gunstige gevolgen hebben voor het milieu en voor de interne en externe veiligheid;
- stilleggen impliceert dat de gevolgen van de uitspraak van de Afdeling eenzijdig bij de vergunninghouder worden gelegd;
- de kennisopbouw en -ontwikkeling bij de centrale zou door stillegging stagneren. Daardoor zou de ontwikkeling die de laatste paar jaar rond de kernenergiecentrale Dodewaard heeft plaatsgevonden met betrekking tot de opbouw en instandhouding van nucleaire deskundigheid, ook op het gebied van geavanceerde reactorontwikkeling, worden gefrustreerd. Hierbij kan bijvoorbeeld gedacht worden aan gevolgen voor het internationale onderzoek waarin Dodewaard participeert en waarover de Kamer nog onlangs is geïnformeerd (21 666, nr. 5 en 6);
- het risico van personeelsverloop is een factor, die er mede toe kan leiden dat tijdelijke stillegging uiteindelijk kan resulteren in definitieve sluiting;
- ook kan gewezen worden op financiële aspecten die het gevolg zouden zijn van sluiting.

6. Kabinetsstandpunt

In die nu ontstane situatie is het kabinet van oordeel dat, alles afwegende, redelijkerwijs niet tot stillegging van de centrale te besluiten is. Dit houdt in dat een voortgezette bedrijfsvoering naar zijn mening gedoogd kan worden. Dit gedogen geldt evenwel niet alle onderdelen van een voortgezette bedrijfsvoering. Het betreft, ter wille van de veiligheid, wel alle veiligheids- en milieuvoorschriften en de daaraan ten grondslag liggende beschrijvingen die onderdeel waren van de vergunning uit 1988 en de wijzigingen daarna. Het betreft ook, eveneens ter wille van de veiligheid, het huidige aantal van 164 splijtstofelementen in de kern. Het geldt niet het continueren van de huidige wijze van onderzoek met de MOX-splijtstofstaafjes.

De MOX-splijtstofstaafjes in de huidige configuratie dienen verwijderd te worden. Aangezien het onwenselijk is de stralingsbelasting van het personeel onnodig te vergroten dient dit bij de eerstvolgende gelegenheid maar uiterlijk bij de eerstvolgende splijtstofwisseling te gebeuren.

Gedogen is, zeker in het geval van een kernenergiecentrale, een moeilijk besluit. Ook de Voorzitter van de Afdeling erkent evenwel in enkele recente uitspraken dat niet voorbij kan worden gegaan aan de maatschappelijke realiteit dat zich situaties kunnen voordoen waarbij tijdelijk in strijd met de milieuwetgeving wordt gehandeld en onmiddellijke beëindiging daarvan onredelijk zou zijn ten opzichte van een of meer betrokkenen. In verband hiermee acht de Voorzitter het aanvaardbaar dat in bepaalde uitzonderingsgevallen sanctiebevoegdheden terughoudend worden toegepast.

Het beleid dat inzake gedogen is geformuleerd is eind vorig jaar nog eens aan de Kamer uiteengezet. Daarbij is aangegeven welke procedure voor de totstandkoming van een gedoogbeschikking te volgen is en welke voorwaarden daaraan te verbinden zijn. Ook is daarbij uitdrukkelijk aangegeven dat tot gedogen kan worden overgegaan wanneer redelijkerwijs geen andere oplossing mogelijk is.

Het bevoegd gezag zal een verzoek van de exploitant van de kernenergiecentrale om – rekening houdend met het voorafgaande – de huidige situatie te gedogen dan ook in behandeling nemen en daarbij de procedures en voorwaarden hanteren zoals in het gedoogbeleid van deze brief verwacht en het bevoegd gezag zal daarop zo spoedig mogelijk en na een zorgvuldige procedure beslissen. Bij het te nemen besluit zal zo concreet mogelijk worden aangegeven dat het gedogen van de afwijkingen van de centrale zoals deze thans in bedrijf is ten opzichte van de – op grond van alle weer van kracht zijnde vergunningen van vóór 1988 – vergunde situatie, tot het noodzakelijke wordt beperkt. De gedoogtermijn moet een periode overbruggen totdat sprake kan zijn van een nieuwe, de gehele inrichting omvattende vergunning. Gezien de daarbij te betrachten zorgvuldigheid, ook waar het betreft het opnieuw opstellen van de benodigde vergunningsdocumentatie in het licht van de meest recente inzichten, zal het tot stand komen van een dergelijke vergunning een aantal jaren vergen. Daaraan moet immers niet alleen een nieuw veiligheidsrapport ten grondslag liggen maar ook de uitvoering van de Hoofdstuk 3 Wabm procedure, inclusief milieu-effectrapportage. De exploitant van de kernenergiecentrale Dodewaard zal een maximale inspanning moeten leveren om zo spoedig mogelijk een desbetreffende vergunningaanvraag in te dienen.

Het bepalen van een exacte datum hiervoor is uiteraard met onzekerheden omgeven maar gedacht wordt aan het indienen van een vergunningaanvraag (met alle bijbehorende documentatie) uiterlijk in 1994. Een vergunning zou dan mogelijk in 1995 verleend kunnen worden. Overigens zal continu door het bevoegd gezag de voortgang van de uitvoering van de voorwaarden, neer te leggen in de gedoogbeschikking, bewaakt worden. Onderdeel hiervan zal zijn dat de exploitant van de kernenergiecentrale Dodewaard begin januari 1994 de lopende PSA-studies afgerond dient te hebben, alsmede een geactualiseerde, integrale veiligheidsevaluatie.

Alles afwegende is het kabinet van oordeel dat deze wijze van gedogen voorziet in een maximale waarborg voor de veiligheid van mens en milieu en een adequate reactie is op de ontstane situatie. Tevens wordt recht gedaan aan de belangen van de vergunninghouder. De Kamer zal van het verdere verloop op de hoogte worden gehouden.

Afschrift van deze brief wordt aan alle betrokkenen gezonden.

De Minister van Economische Zaken,
J. E. Andriessen

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. G. M. Alders

De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
B. de Vries

Bij beschikking van 28 maart 1990 is aan N.V. Gemeenschappelijke Kernenergiecentrale Nederland (GKN) vergunning verleend voor het voorhanden hebben van 164 splijtstofelementen in de reactorkern van haar kernenergiecentrale te Dodewaard. Daarbij werd onder meer overwogen:

«dat uit de bij de aanvraag van de Hinderwetvergunning behorende tekeningen blijkt, dat voor de inrichting was voorzien in een reactorkern met 164 splijtstofelementen ...» en

«dat overwegingen van bedrijfszekerheid het wenselijk maken dat de vergunning voor het voorhanden hebben van splijtstofelementen in overeenstemming wordt gebracht met hetgeen krachtens de inrichtingsvergunning is toegestaan.».

Tegen deze beschikking is een aantal beroepen ingesteld, hetgeen uiteindelijk heeft geleid tot het KB van 31 december 1987, nr. 1. Daarbij werd vastgesteld dat, anders dan bij de vergunningverlening van 28 maart 1980 was aangenomen, met de Hinderwetvergunning van 5 juli 1968 niet formeel was voorzien in 164 splijtstofelementen in de reactorkern, maar in 156. Deze conclusie was o.m. gebaseerd op het bijgevoegde rapport¹ van een op verzoek van de Afdeling ingestelde onafhankelijke commissie van deskundigen (de Commissie Van Dam) van 7 mei 1984 (zie blz. 11 en 12). Uit dit rapport blijkt ook dat de commissie van mening was dat een spreiding van het reactorvermogen over meer elementen vanwege de verlaging van de thermische belasting per element: «alleen maar als gunstig kan worden beoordeeld» (zie blz. 12).

Met de – thans vernietigde – beschikking van 8 januari 1988 is alsnog vergunning verleend voor deze wijziging van de inrichting. Tevens is toen de bijbehorende voorhanden hebben vergunning verleend.

¹ Ter inzage gelegd bij de afdeling Parlementaire Documentatie.

De veiligheid van de kernenergiecentrale Dodewaard; informatie aan de Kamer

De laatste jaren is de Kamer bij diverse gelegenheden geïnformeerd over de veiligheidsontwikkelingen m.b.t. de kernenergiecentrale Dodewaard. De belangrijkste stukken hiervan betreffen:

Nota inzake het kernongeval nabij Harrisburg

In deze nota uit 1979 (Kamerstuk 15 580) is de Kamer geïnformeerd over de betekenis van het ongeval voor de beide Nederlandse kernenergiecentrales. In een debat met de Kamer is nadien e.e.a. verder toegelicht.

Het functioneren van kernenergiecentrales

Mede naar aanleiding van eerdergenoemd debat inzake Harrisburg is de Kamer jaarlijks geïnformeerd over de storingen die zich in de beide kernenergiecentrales hebben voorgedaan (16 226, nrs. 4 t/m 11 en nr. 13).

Nota's inzake het kernongeval bij Tsjernobyl

In het kader van de zogenaamde heroverweging kernenergie is een groot aantal onderzoeken uitgevoerd en rapporten uitgebracht. Voor de beide kernenergiecentrales lag daaraan ten grondslag het actieplan veiligheid van kernenergiecentrales (18 830 nr. 79). Als gevolg daarvan zijn de volgende op de kernenergiecentrale Dodewaard betrekking hebbende rapporten uitgebracht:

1. SPH-03-05 OSART-rapport inclusief post-OSART-werkplan
2. SPH-03-06 Studie Brandveiligheid van het actieplan veiligheid van kernenergiecentrales.
3. SPH-03-07 Studie Menselijk handelen van het actieplan veiligheid van kernenergiecentrales.
4. SPH-03-08 Studie de gevoeligheid voor reactiviteitsongevallen van het actieplan veiligheid van kernenergiecentrales.
5. SPH-03-09 Beratungsstudie zu Accident Management Massnahmen für die KKW Borssele und Dodewaard van het actieplan veiligheid van kernenergiecentrales (GRS).

Al deze rapporten zijn toegezonden aan de Kamer (18 830 nrs. 83, 86 en 88). In dat verband zijn tevens te noemen de adviezen die over deze studies zijn uitgebracht door de Commissie Reactorveiligheid en die eveneens aan de Kamer zijn toegezonden (18 830 nrs. 93, 96 en 98), alsmede het rapport van de OSART-missie naar Dodewaard (19 700 XV nr. 108)

Studie Reactiviteitsongevallen

Naar aanleiding van schriftelijke vragen van de leden Zijlstra e.a. (Handelingen 1990-1991, Aangangsel 487) is een nadere notitie toegezonden (Aangangsel 488 e.v.) welke op 5 februari 1991 in een mondeling overleg is besproken (Aangangsel Handelingen II 90910242 herdruk).

P.S.A.-studies

Op 9 juni j.l. is een eerste tussentijdse rapportage van de PSA-studies m.b.t. Borssele en Dodewaard door de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid aan de Kamer aangeboden (16 226, nr. 12).